

k u h n

STANISŁAW KUHN

(1903–1982)

Stanisław Kuhn urodził się 29 marca 1903 roku w Piotrkowie Trybunalskim. Wydział Elektryczny Politechniki Warszawskiej ukończył w 1926 roku, a stopień doktora nauk technicznych otrzymał w 1946 roku na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Od 1946 roku był kontraktowym, od 1949 roku — etatowym profesorem nadzwyczajnym, a od 1957 roku — profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej. W latach 1947–1949 był prodziekanem Wydziału Elektrycznego, a w 1956 roku został wybrany dziekanem Wydziału Łączności, której to funkcji nie pełnił, ponieważ w tym samym czasie został wybrany prorektorem Politechniki Warszawskiej (1956–1959).

Praca dydaktyczna i naukową Stanisław Kuhn rozpoczął w 1923 roku, będąc jeszcze studentem. Pracował jako asystent w Katedrze Fizyki, następnie w Zakładzie Miernictwa Elektrycznego, a po ukończeniu studiów — jako starszy asystent w Zakładzie Teletechniki. Równolegle prowadził wykłady w Państwowej Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda. W 1930 roku został kierownikiem pierwszej automatycznej centrali telefonicznej w Warszawie, której był współtwórcą. Był również szefem Działu Studiów w Państwowych Zakładach Teletransmisyjnych.

W czasie II wojny światowej Stanisław Kuhn znalazł się jako ochotnik w Polskich Siłach Zbrojnych we Francji, a następnie w Wielkiej Brytanii, gdzie jako pracownik Instytutu Badawczego Admiralicji Brytyjskiej brał udział w pionierskich pracach nad rozwojem techniki radarowej.

W Polsce Ludowej był od 1946 roku kierownikiem Katedry Teletechniki Łączeniowej, przemianowanej w 1963 roku na Katedrę Telekomutacji, która weszła następnie w skład Instytutu Telekomunikacji.

Bogatą działalność dydaktyczną Stanisław Kuhn prowadził głównie w zakresie specjalistycznych wykładów: „Podstawy telekomutacji”, „Zagadnienia ruchu telefonicznego” i „Zagadnienia systemowe”.

Stanisław Kuhn brał czynny udział w pracach wielu organizacji naukowych i technicznych, zarówno krajowych, jak i międzynarodowych. Był m.in. członkiem Prezydium i sekretarzem naukowym Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN, członkiem Komisji Głównej Elektroniki i Telekomunikacji w Komitecie Nauki Techniki, wiceprzewodniczącym Rady Naukowo-Technicznej przy Ministrze Łączności, przewodniczącym Rady Naukowej w Wojskowym Instytucie Łączności, wiceprzewodniczącym Rady Naukowej w Instytucie Łączności, członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej oraz Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. Od 1936 roku uczestniczył w pracach Międzynarodowego Komitetu Telegraficznego i Telefonicznego (CCITT), a w 1964 roku został wybrany wiceprzewodniczącym Komisji Studiów Sieci Półautomatycznych CCITT.

Był autorem wielu prac na temat zagadnień ruchu telefonicznego, telefonii automatycznej i techniki łączenia.

Za swoje osiągnięcia naukowe, dydaktyczne i wychowawcze Stanisław Kuhn był wielokrotnie nagradzany i odznaczany m.in.: Złotym Krzyżem Zasługi (1935), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1956), Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1956), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1974), a także wieloma odznaczeniami resortowymi. Został również wpisany do księgi honorowej „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”.

Profesor Stanisław Kuhn zmarł w Warszawie 20 lutego 1982 roku. Został pochowany na cmentarzu Bródnowskim.

Słowa kluczowe

- komutacja
- centrale telefoniczne
- ruch telefoniczny